

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Numai un ideal Înalt aduce împlinirea

Conferință rostită pe 22 aprilie 1982
la domeniul Bonfin – Frejeus (Franța)

Dacă construiți o casă, sunt necesare câteva săptămâni, câteva luni sau câțiva ani și lumea întreagă o poate vedea. Dar atunci când creați ceva în domeniul spiritual, nimeni nu observă nimic, nici voi, nici ceilalți; nu există deci nici o certitudine, nimic clar, și sunteți nehotărâți, nefericiți, asaltați de îndoieli. Și iată cum, după o vreme, vreți să lăsați totul baltă și vă concentrați ca toată lumea asupra unei activități al cărei rezultat să fie vizibil pentru toți. Faceți cum credeți, dar într-o bună zi, chiar în euforia celor mai mari succese, veți simți că în interior vă lipsește ceva și este normal, fiindcă nu ați atins esențialul, nu ați sădit încă nimic în domeniul luminii, al înțelepciunii, al iubirii, al puterii, al veșniciei. Numai realizările voastre interioare vă pot aparține, fiindcă numai ele singure au rădăcini în voi și când veți pleca în lumea de dincolo, veți purta în sufletul vostru, în inima voastră, în spiritul vostru, niște pietre prețioase, calități și virtuți ce le luați cu voi, iar numele vostru va fi înscris în cartea vieții veșnice.

Acestă pagină, dragii mei frați și surori, nu vă este necunoscută, fiindcă eu am explicat deja natura materiei în cele trei lumi, sau patru lumi: cea care este cea mai condensată, mai densă, cea mai dură, mai opacă și vizibilă, tangibilă, palpabilă, măsurabilă și cea care este din ce în ce mai subtilă, invizibilă, impalpabilă; tocmai aici mulți oameni se înșeală, ei nu trag cele mai bune concluzii, nu au judecată clară, nu iau o decizie corectă; Iată de ce în viața ei sunt adesea foarte decepționați, foarte nefericiți. Ei mi-au spus de atâtea ori: „Maestre, iată ce am realizat și ce am obținut, eu am case, mașini, palate, bani, dar în sine eu sunt atât de trist, de nefericit, îmi lipsește ceva, întâlnesc vidul, abisul și nu știu de ce”. Este foarte limpede, foarte simplu, fiindcă nesocotiți din ce este creată, zămislită, ființa voastră. Credeți că există numai carnea, stomacul, corpul fizic, burta, iar dacă îi oferiți tot felul de lucruri vizibile, palpabile, vă închipuiți că veți fi fericiți, împliniți. Ei nu, corpul fizic nu cere atâtea: o bucată de pâine, puțină apă și el este mulțumit, este satisfăcut, sforăie. Există însă ceva în sinea voastră pe care nu l-ați luat în

considerare, care este sufletul, spiritul vostru, care sunt o realitate, dar voi nu vă gândiți că ele reprezintă niște realități. Ce este sufletul ? Ei bine, este o secreție a creierului, a anumitor glande, așa cum știința oficială a afirmat-o acum câțva timp... Și iată de ce există dorința de a da: << Mănâncă, ia, îmbracă-te, uite niște coliere... >> Dar sufletul este însetat, înfometat, el este nefericit fiindcă nu i se dă nimic. El are la rândul său nevoie de ceva, să mănânce, să bea, să respire: de gânduri, de sentimente, de idei, de lucruri atât de subtile despre care toți Inițiații, Înțelepții au vorbit, dar ei nu sunt luați în seamă. Iată de ce suntem mereu nesatisfăcuți. Mulți artiști, actori de cinema mi-au spus: << Eu sunt copleșit. Toată lumea îmi cere autografe, pe stradă, peste tot, eu mă simt copleșit de tot, de tot. Și devin atât de nervos, de iritat, încât nu mai vreau să dau autocrafe, atât îmi este de neplăcut, de plictisitor >>. El începe deci să sufere din cauza acestei situații. Atunci când își doresc să fie omagiați, apreciați, în sinea lor există un vid care bântuie. Deci, orice ați cere, orice v-ați dori în domeniul artistic sau în domeniul științific, în domeniul filosofic sau pecuniar, sau politic, hrăniți-vă sufletul și spiritul cu hrană de care acestea au nevoie, orice ați face, orice ați poseda, credeți-mă, eu am studiat această problemă de mii de ani, cu ce ființa umană poate fi satisfăcută, copleșită, împlinită, iar eu vă pot încredința, vă pot spune să nu vă înșelați de acum înainte. Să nu vă închipuiți că veți fi împliniți, mândri, mulțumiți; vă veți găsi în vid dacă nu veți adopta această filosofie de a vă hrăni sufletul, spiritul cu tot ceea ce este sublim, mai nobil, mai luminos, mai frumos, mai pur, mai măreț. Altminteri, veți vedea: există atâtea oameni care au, care posedă, care sunt multimiliardari. Dar dacă ați observa numai atitudinea, comportamentul lor cât sunt de blazați, de lipsiți de suflet, de dezgustați, cât sunt de obosiți, de dezechilibrați ! Mulți dintre ei stau prin spitale și ei nu știu, nu au înțeles de ce nu ajung să aibă ceea ce le trebuie. Fiindcă ei s-au concentrat prea mult asupra laturii exterioare, pecuniare, asupra laturii materiale. Eu nu vreau să afirm acum că aceasta nu este necesară. Noi trăim desigur pe pământ, avem nevoie de haine, de mașini, de hrană și chiar de bani, dar a ne consacra în întregime timpului, a ne scufunda cu totul numai în această latură și numai aici, fără a ne gândi că noi posedăm altceva în sinea noastră, mai veșnic, mai nemuritor, mai frumos și să îi oferim ceea ce el dorește, atunci vom fi pierduți. Iată ceea ce vă explic. Eu nu îi împiedic pe alții să câștige bani, să aibă case; eu nu sunt atât de limitat, de bigot, de neștiutor, atât de prost. Dar nici să adoptăm actuala filozofie, care conduce lumea, care se află peste tot, care domină totul și care ne este zilnic inoculată, chiar de părinții noștri ! Tocmai aici eu doresc să îndrept puțin lucrurile, să aduc ceva; dar în pofida a ceea ce explic, eu nu sunt crezut, se spune: „ Ah , dacă aş avea... eu aş fi fericit. Și toată lumea crede, este sigură, este absolut convins ! Apoi, atunci când

posedăm acel lucru, după o vreme, observăm că nu ne mai bucurăm atât de mult. Dar când ne bucurăm ? În ideea de a-l avea, în gând, în dorința, în speranța; atunci era bucuria, fericirea... și nu când îi posedăm. Atunci când îl aveți, s-a terminat, bucuria nu va mai exista în scurt timp, fiindcă deja îl aveți. Cu intelectul său lucid, un filozof a spus aceasta: „Ce este fericirea ?”. Fericirea este un bulgăre, după care alergăm să îl prindem și prinzându-l, îi mai dăm încă o lovitură pentru a alerga după el; numai în această stare de alergare ne simțim fericiți și mulțumiți și nu atunci când îl prindem”. Este foarte adevărat. Ce vă pot sfătui acum ? Să nu vă doriți niciodată să prindeți acest bulgăre atât de repede, fiindcă veți fi din nou nefericiți; aveți nevoie să alergați după ceva, dar pe durata a mii de ani; în acel moment veți fi mereu fericiți, deoarece această dorință, această speranță, această tendință... Tocmai ea vă va împlini. Să nu o prindeți deci niciodată. Și eu am procedat la fel, mi-am pus în minte ceva despre care știam dinainte că nu voi reuși să-l obțin decât după mii de ani. Eu v-am spus, eu doresc să fiu ca soarele și eu știu dinainte că este foarte greu, dar în dorința mea eu sunt atât de copleșit, atât de fericit, atât de împlinit ! Iată, eu am găsit secretul. De ce să ceri ceva ce poți realiza în câteva zile, în câteva săptămâni, în câțiva ani ? Toată lumea este așa. Toți vor să realizeze numai lucruri atât de ușoare, și nu pot fi mulțumiți fiindcă ei nu sunt legați cu ceva ce se află deasupra a tot, care le poate oferi totul. Atunci când realizați ceva, simțiți deja că aceasta vă îmbătrânește, că vă distruge, vă slăbește, vă urăște, și apoi sunteți decepționați, căutați altceva. Niciodată nu sunteți mulțumiți. Ce ar fi de făcut ? Căutați imensitatea, veșnicia, tot ceea ce este irealizabil, tot ceea ce este îndepărtat, tot ceea ce este absolut ! Ce se va întâmpla în acest timp ? Eu știu că toate celelalte lucruri, bogățiile, știința, cunoștințele, prietenia, casele, banii, totul, totul se găsește aici, pe acest drum pe care trebuie să îi parcurgeți; le veți avea deci fără să le cereți ! Pentru că, cerând un lucru, vă opriți asupra lui și atunci nu veți mai obține alte lucruri, v-ați oprit, sunteți lipiți, sunteți limitați. Apoi vă veți dori un alt lucru, veți simți că acesta nu vă aduce fericirea, apoi veți cere un al treilea, un al patrulea, și așa vă veți istovi. Cel mai bine este să nu cereți nimic din tot ceea ce se află acolo, pe drumul vostru, pentru că aceste lucruri vă așteaptă, veți trece pe acolo, le veți avea, fără a vă opri, fără a vă pierde timpul, gândind mereu, căutând această latură îndepărtată, această latură sublimă. Nici aici nimeni nu se gândește astfel: << Ah, dacă mă mărit, dacă aș avea un copil acum..., Ah, dacă aș avea acum acest lucru... >> Căutați altceva și sunteți mereu nefericiți, sunteți mereu limitați, pentru că vă opriți timp îndelungat, ani în șir, asupra unui lucru. În timp ce eu nu mă opresc la nimic, nici la glorie, nici asupra cunoșterii, a cărților, a femeilor... pentru că le-am avut pe toate de-a lungul drumului străbătut, ele sunt acolo, ele există, eu le voi obține fără a le cere. De ce nu gândește nimeni așa, nici

un filozof. Și cum se face că Dumnezeu m-a creat așa, atât de ciudat, de deformat, eu nu am înțeles niciodată de ce. Tot timpul lucruri neverosimile și în același timp cele mai bune. Eu nu știu unde să mă plasez. Cu siguranță, voi mă situați deja printre țičniți... Nu-i nimic, clasați-mă unde vreți, eu știu ceea ce știu. Și care sunt rezultatele ? Rezultatele sunt indescriptibile. Eu nu pot nici măcar să vi le revelez. Eu nu văd decât persoane care se plâng la nesfârșit și au totul. Ele vin lângă mine și nu fac decât să se plângă de una de alta, ele au una sau alta, ele sunt nefericite, nu există decât acest lucru. Dacă ar fi fost fericite, nu ar fi venit să mă vadă: ele sunt fericite, ele sunt mulțumite, de ce să mai vadă ? Dar tuturor aceluia care vor să mă vadă, le lipsește ceva pe undeva. De ce ? Vă puneți întrebarea ? Pentru că a primi o filozofie, o mentalitate de la oameni neștiutori; ați primit o moștenire care nu este cea mai bună. Și continuați, credeți, acesta este adevărul, că nu există altceva; Veți suferi, eu știu aceasta, veți suferi; veți fi mereu slabi, ocărăți, vă va lipsi esențialul; dar dacă adoptați filozofia mea, veți fi stupefiați cum totul începe să se aranjeze. Mai întâi în interior, bineînțeles, și apoi în exterior. Mai întâi în interior.

Să ne oprim asupra celor patru stări ale materiei: latura densă, latura lichidă, latura gazoasă și latura eterică. Cum se face că Inteligența Cosmică a așezat în fața întregii lumi aceste patru stări ale materiei și că nimeni nu a tras concluzii formidabile pentru a rezolva totul ? Nu este întâmplător că există pământul, apa, aerul, lumina. Și de ce nu s-a concluzionat nimic din toate acestea ! Eu extrag mereu ceva din toate acestea. Pentru că este un limbaj, este o carte ! Voi mâncați, dar de ce aveți nevoie să beți ? Și de ce aveți nevoie să respirați ? Ne oprim aici, nu mai avem nevoie de lumină, adică de latura eterică. Iar lumea întregă a rezolvat problemele numai cu cele trei, Iată de ce lipsește ceva sublim, spiritual, intangibil, și numai el, singurul, care ne face să trăim: focul, căldura. Eu v-am arătat câte zile puteți rezista fără să mâncați, câte zile puteți rezista fără să beți, câte zile puteți sta fără să respirați și câte zile puteți sta fără căldură. Ei bine, oamenii nu știu din toate acestea, ei gândesc... Și iată că lucrul cel mai important era focul, era căldura. Noi murim în clipa în care inima își pierde căldura. Dar dacă ea este încă puțin caldă, suntem vii, ea poate fi resuscitată. Deci, iată latura materială și latura astrală, apa, latura mentală, aerul și latura cauzală, lumina. Deci, noi avem nevoie acum de lumină, de latura eterică, de latura spirituală, de latura divină. Ei bine, nu, nu este nevoie ! Avem nevoie doar să mâncăm, să bem, de plăceri, să câștigăm bani, să ne batem, să ne sfâșiem, să ne distrugem și nu avem nevoie să construim ceva, să protejăm ceva, să radiem ceva, să oferim ceva luminos. Iată de ce întreaga lume se află la strâmtoare, pentru că nu posedă această filozofie. Eu vă repet și vă voi

repetă veșnic, mai ales pentru cei noi, fiindcă cei noi nu sunt la curent. Iar cei vechi sunt deja saturați, de lumină, de bunătate și de iubire.

Iată acum cea mai bună concluzie: cele patru elemente există și trebuie să înțelegem că de aceste patru elemente depinde întreaga noastră fericire, bucuria, evoluția, sănătatea noastră, totul și trebuie în acel moment să ne hotărâm, să oferim un loc, pentru inima noastră, pentru sufletul nostru, pentru spiritul nostru și nu numai să ne cufundăm veșnic în tot ceea ce oamenii obișnuiți au zămislit, au preconizat, au apreciat, să părăsim puțin această moștenire, de această filozofie. De ce este astfel ? De ce, când doriți să creați lucruri extraordinare din punct de vedere spiritual, prin gând, prin sentiment nu există lucruri vizibile, vă descurajați, spuneți: << De ani de zile eu mă rog, meditez și nu există realizări, eu vreau să abandonez totul, să las totul deoparte, eu doresc să mă implic în lucruri care sunt mai materiale, mai vizibile. >> Și părăsiți astfel viața spirituală. De ce ? Pentru că nu cunoașteți natura laturii spirituale. Latura spirituală este mai reală decât latura materială, dar nu o vedem, nu o putem atinge; aceasta este o realitate, dar este o realitate în alte regiuni unde nu avem ochi, urechi pentru a o vedea, pentru a o auzi dar este o realitate, mult mai mare decât latura materială. Și când aceasta va deveni o realitate în planul fizic ? Dacă vom continua mult timp, mult timp, să hrănim anumite dorințe, anumite gânduri, anumite idei, anumite lucruri minunate, divine, într-o bună zi ele se condensează, ele vor coborâ în planul fizic, devenind palpabile și lumea întreagă le va vedea și le va atinge. Numai că este nevoie de multă răbdare, multă tenacitate, multă continuitate. Dar oamenii nu sunt atât de persistenți, atât de nerăbdători; ei așteaptă imediat să apară realizări materiale, ei cer numai lucruri materiale. Iată de ce ei abandonează tot ceea ce este celest. Dar aceia care au răbdare, au tenacitate, acela care continuă, își vor da seama într-o zi că au totul. Cerul va începe să se concentreze, aproape să se materializeze. Unde ? Pe chipul lor, în ochii, în gesturile lor, în vocea lor, în sănătatea, în organele lor, în modul lor de a vedea lucrurile, de a înțelege și întreaga lume își va da seama că există realizări. Ah, nu, nu, nu, ei vor să construiască case, vor bani, monede de aur... Ei nu, nu este așa, există realizări, dar sub o altă formă, mai bună decât cea pe care o puteți avea în exterior !

Vă însănătoșiți toate celulele, toate organele voastre, însuflețiți totul, totul devine expresiv, chibzuit, totul devine inteligent, armonios. Nu există nimic mai mult; banii, casele, toate acestea nu înseamnă nimic, pentru că, atunci când va trebui să plecați dincolo, nu le veți putea lua cu voi;

Atunci va trebui să le lăsați vagabonzilor, tâlharilor. Și cine sunt acești tâlhari ? Proprii voștri copii ! Da. Din contră, când înmagazinați în interior virtuți, calități, pietre prețioase, le veți lua cu voi. Nu există cuvinte care să exprime avantajele acestei afaceri. De ce oamenii sunt atât de neștiutori, atât de orbi, atât de proști ? De ce trebuie să se supună să

respecte aceste tradiții, aceste conveniențe, tot ceea ce li se predică, tot ceea ce li se povestește ? Veți primi în această scurtă conferință niște argumente la care nimeni nu se gândește, le veți asculta: lumea invizibilă este o realitate mult mai adevărată decât lumea vizibilă. Oamenii cu o situație socială înaltă nu cred în așa ceva. Eu vă voi demonstra că lumea invizibilă este mult mai reală decât lumea vizibilă.

Dragii mei frați și surori, aceia care mă cred vor continua, deși nu există lucruri vizibile, în loc să fie decepționați, supărați, să se retragă sau să se sinucidă, ei trebuie să continue, fiindcă acestea reprezintă adevăruri absolute ! Marii Maeștri nu au dorit să ne înșele, să ne rățăcească căutările. De ce ? Ce ar câștiga ? Ei ne-au spus adevărul, de ce să ne încredem acum mai mult în sărmanul nostru creier, în loc să credem în știința, în adevărul lor. Credem în micul nostru creier, dar cum el este atât de limitat, atât de întunecat, de deformat, ne aflăm mereu la strâmtoare, facem greșeli, gafe, prostii și continuăm să credem în continuare în acest mic creier. Nu a existat cineva mai prost decât mine, mai incapabil, mai idiot, ultimul dintre oameni. Ei da, dar ceea ce m-a ajutat, a fost faptul că am crezut în ce se găsește în știința inițiatică, am crezut atât încât eu continui. Dar dacă m-aș fi bazat pe micul meu creier, oh, la, la, la, de multă vreme Dumnezeu știa ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla. Ei bine, oamenii cred în creierul lor și își dau seama, de mai multe ori în viață, că sunt înșelați, că nu sunt bine orientați... ei bine, ei continuă să creadă în acel creier ! Deși ei au probe că sunt înșelați de mai multe ori. Să luăm cazul căsătoriei. Dovada că acest creier nu a văzut, nu a prevăzut, nu a judecat, nici fizionomia, nimic. De ce să continuăm să credem în el, când ne-a arătat de câte ori ne-am înșelat ? Trebuie să îi urmăm acum pe aceia care nu s-au înșelat niciodată. Atunci, eu am procedat astfel: continuând cu ajutorul gândului, prin rugăciune, prin meditație, printr-un comportament adecvat, sau renunțând la anumite lucruri și veți realiza multe lucruri. Am crezut aceasta și acum o constat. Nu este încă perfecțiunea, dar totuși este cât de cât ceva. Ce este ? Să vezi asemenea somități, voi, asemenea inteligențe, voi veniți totuși de departe, vă lăsați soțiile, copiii și veniți să mă ascultați; aceasta este o dovadă că am făcut totuși un mic progres. Eu sunt acela care a făcut progrese pentru a vă atrage, pentru a vă masaca, să vă fac să rămâneți aici pentru a suferi !

Nu este totuși o dovadă ? Ah, ah, ah, nu știți ce să spuneți. Ei da, dragii mei frați și surori, continuați în ciuda faptului că nu există nimic, continuați să gândiți bine, să acționați bine, să vă hrăniți bine, să trăiți bine, să respirați bine. Veți vedea apoi dacă acestea sunt minciuni ! Eu v-am spus că trăim în cea mai mare mizerie, în cele mai mari privațiuni, dacă ați ști măcar, jumătate din viața mea. În ciuda acestui fapt, eu am crezut, eu am continuat; și acum voi avea lumea întreagă, da, întreaga lume o voi avea. Nu pe voi, lumea întreagă. De ce ? Pentru că așa stau

lucrurile, dacă voi mai continuați, dacă Dumnezeu îmi dă încă viață. Voi nu mă puteți înțelege, mă priviți... (face semn cu mâna că el ar putea fi nebun). În loc de a vedea alte lucruri, îmi priviți barba, mustățile, fularul și spuneți: << De ce este roșu ? >> Iată dragii mei frați și surori, cea mai mare putere, cea mai mare calitate este aceea de a continua, da, pentru că totul, totul, totul în viață este făcut să ne împiedice, să ne convingă că este stupid, că ne pierdem timpul, totul, totul, totul, chiar și prietenii noștri; totul în lume este făcut să ne convingă, și cărțile și filmele, plăcerile, totul vrea să ne convingă că ne irosim timpul și viața și este inutil, este stupid, trebuie să încetăm. Dar veți învinge aceasta ? Fiind în Învățământ veți ajunge să învingeți toate aceste sugestii, aceste tentații, aceste convingeri, aceste aberații... Să le învingem... Tenacitatea, statornicia ! Statornicia este lucrul cel mai greu, cel mai prețios, cel mai formidabil și numai cei douăzeci și patru de bătrâni, Binah, o posedă. Nimeni nu posedă această statornicie. Îmi place mult să vă repet o frază: Discipolul care ajunge să posedă această stabilitate asemenea diamantului spune: „ Eu sunt statornic, fiu al statorniciei, conceput și zămislit pe tărâmul statorniciei ”. Este formidabil de a putea pronunța. << Eu sunt statornic, fiu al statorniciei, conceput și zămislit pe tărâmul statorniciei >>. Dar care este situația acum ? Oamenii sunt atât de schimbători, atât de instabili, atât de variabili ca giruetele, atât de influențabili și ei se gândesc să devină niște Inițiați cu aceste slăbiciuni ! La cele mai mărunte lovituri, ei se află la pământ. Eu mă întreb dacă mă înțelegeți. Trebuie ceva mai mult decât aceasta.

Da, dragii mei frați și surori, ceea ce mă întristează puțin este faptul că în această Fraternitate vor veni în viitor niște oameni care sunt atât de cufundați, de împătimiți de lucrurile care se petrec astăzi și ei vor trece prin toate hornurile, se vor murdări, vor deveni negri și vor veni aici ca să fie curățați, spălați. Cât de mult voi avea de lucru ! De ce au ajuns ei în această situație ? Fiindcă ei nu au avut această lumină, această cunoaștere, această știință. Ei se gândesc că era minunat, frumos, fermecător; da, întreaga lume crede așa ceva ! Și oamenii se lasă influențați, intră în bucluc, se murdăresc. Iar atunci când îi observ pe unii, îmi este foarte clar că ei au trecut peste tot ! Ei nu emană nimic, nu există la ei nici o lumină, nici puritate, nici bunătate, nici frumusețe, ei există pur și simplu... Cum mă vor putea ei înțelege cu aceste sfaturi pe care le-au adunat, fiindcă cuvintele mele trebuie să străbată aceste straturi, iar ei nu mă pot înțelege. Este nevoie de ani de zile pentru a te spăla. Eu vă asigur ! Unii îmi spun: << Maestre, eu vă înțeleg, este minunat, este extraordinar, îmi place aceasta, dar trecutul meu, imaginile... Eu sunt tulburat și chiar la răsăritul soarelui... >> Ei da, eu știu toate acestea, știam dinainte că, atunci când ați trăit unele lucruri fără să știți că ele vă vor persecuta într-o bună zi, vă vor urmări, atunci nu vă veți putea

descotorosi de ele. Sunteți liniștiți în timpul vieții și nu bănuți că într-o bună zi veți suferi, deoarece există imagini ce nu vă vor părăsi deloc, chiar atunci când vă veți ruga, când veți medita, ele vor apare și vă vor tulbura, nu veți putea realiza ceva sublim, fiindcă viața din trecut se află acolo. Dar voi nenorociți toate acestea ! Și nu vă pregătiți pentru a vă apăra, pentru a vă proteja, pentru viitor. Să nu existe nimic ca să vă deranjeze, nu, nu, nu ! Trebuie să vă cufundați și apoi Dumnezeu, veți aranja lucrurile, vă veți descotorosi de ele, veți trăi o viață pură. Ah, cât sunteți de neștiutori ! Nu puteți trăi apoi o viață pură dacă sunteți atât de mult cufundați. Veți replica: << Da, dar Sfântul Augustin a devenit sfânt și a adus o viață... >> Da, eu vă voi vorbi despre Sfântul Augustin, fiți liniștiți. Pentru moment, eu îi las în pace pe sfinți, nu vreau să îi deranjez. Eu vă voi arata că deasupra sfinților se află Maeștrii, deoarece sfinții, în afara purității, sunt ignoranți, ei nu cunosc mare lucru, iar Maeștrii posedă sfințenia și în același timp și cunoașterea. Dar voi nu știți să distingeți între un hoț, un om obișnuit, un om de talent, un om de geniu, un sfânt, un Maestru și o divinitate. Voi amestecați toate aceste categorii. Dar eu le disting foarte clar în minte. Voi cufundați un geniu cu un sfânt. Voi nu știți care dintre ele este mai mare, care este situat mai sus...

Bojiata ljubov razrešava vsicichite problemi
(Iubirea de Dumnezeu rezolvă toate problemele)
(De 3 ori)